

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Spolek Pro Hanspaulku**, IČO: 26607379
se sídlem Praha 6, U Beránky 2033/7

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2/2

za účasti: **Mgr. V. D.**
bytem P.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2019, č. j. MHMP 2380837/2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Úřadu městské části

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

Praha 6 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 10. 12. 2018, č. j. MCP6 267731/2018. Ve znění napadeného rozhodnutí byla rozhodnutím stavebního úřadu k žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále jen „stavebník“) ze dne 14. 10. 2010 prvním výrokem podle § 129 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), (dále jen „stavební zákon“) ve znění účinném do 31. 12. 2012, dodatečně povolena stavba označená jako „*stavební úpravy oplocení a přístavba sociálního zázemí pro stávající vinotéku a zastřešení terasy, na pozemku parc. č. XA v k. ú. D., při objektu č. p. X na pozemku parc. č. XB v k. ú. D., ul. N., P.6*“, s tím, že stavba obsahuje oplocení při komunikaci N. a komunikaci N. horách v proměnné výšce od 2 000 – 2 300 mm od přilehlého terénu komunikace, provedené z KB bloků se třemi průhlednými plotovými poli (pevný kovový rám s tahokovem) ke komunikaci N. a jedním plotovým polem – otevíratelnou bránou při komunikaci N., dále přístavbu sociálního zázemí pro vinotéku v objektu č. p. X v k.ú. D. na pozemku parc. č. XB a XA v k.ú. D., sestávající se z umývárny, WC muži a WC ženy a přístavbu zastřešené venkovní terasy směrem do zahrady na pozemku parc. č. XA v k. ú. D., navazující na stavbu sociálního zázemí pro vinotéku, určenou výlučně pro potřeby vlastníka domu. Druhým výrokem bylo rozhodnuto o námitkách účastníků řízení.

2. Žalovaný ve věci rozhodoval podruhé, když předchozí rozhodnutí žalovaného bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 24/2015-24, zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení s tím, že je nezbytné posoudit, zda je předmětnou stavbu možné dodatečně povolit s ohledem na architektonický a urbanistický ráz okolní zástavby bez omezení, tedy jako stavbu trvalou.

II. Obsah žaloby

3. V podané žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a dalšími právními předpisy, a to zejména vzhledem k rozporu stavby s urbanisticko - architektonickým charakterem a hodnotami stávající zástavby. Uvedl, že stavba byla dodatečně povolena, ačkoliv samotný stavební úřad ve svém předchozím rozhodnutí dospěl k závěru, že její umístění není z hledisek architektonických a urbanistických vhodné (viz strana 3 rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 9. 2011, č. j. MCP6 060664/2011). Tvrdil, že se dodatečně povolovaná stavba vzhledem ke svému umístění na pozemku, způsobu využití i architektonickému ztvárnění zcela vymyká charakteru okolní zástavby a architektonickým ztvárněním i samotným provedením narušuje na hlavní třídě Hanspaulky tradiční urbanismus hlavní třídy lokality a pomyslný vstup do centra této tradiční vilové zahradní čtvrti, ale i kvalitu prostředí a hodnotu území. Z uvedených důvodů nebylo možno dle žalobce stavbu dodatečně povolit. K tomu žalobce odkázala na čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 Sb. hlavního města Prahy o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, (dále jen „OTPP“) a dále § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Dle žalobce se předmětná stavba vzhledem ke své výšce, zvolené architektuře, umístění na pozemku (při pozemní komunikaci – chodníku), způsobu využití, použitým materiálům i hmotě (objemu) vymyká charakteru a struktuře okolní zástavby, tvořené převážně zástavbou rodinných či dvougeneračních domů z tzv. první republiky. Tvrdil, že míra využití pozemku neodpovídá okolním domům se zahradami. Nesoulad s charakterem přístaveb a drobnými stavbami na pozemcích u okolní zástavby je dle žalobce zřejmý zejména ve vztahu k nejbližším domům v ulici N., N., N.. Zatímco na okolních pozemcích jsou zachovány zahrady v původní výměře již skoro 80 let, navrhovaná stavba má zastavěnou plochu z cca

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

80 %. Nelze opominout ani materiál – KB bloky s novodobým designem, který se vymyká stavbám plotů a dalším drobným stavbám v lokalitě (garáže, přístřešek, apod.). Upozornil, že se jedná o exponované místo – náměstíčko mezi ulicemi N. a K., které tvoří přirozené centrum celé čtvrti, a které zakončuje její urbanistickou osu vedoucí od zámečku Hanspaulka. Dle žalobce se jedná o degradaci tohoto veřejného prostoru a znehodnocení stávajících hodnot.

4. Dle žalobce jsou předmětné stavby objekty, které svým tvarem, použitým stavebním materiálem, architekturou a svojí hmotou nekorespondují s okolní zástavbou, stavbou plotů a drobných přístaveb. Tyto stavby jsou kompozičně i urbanisticky naprosto nevhodné a jsou zcela cizorodým prvkem ve struktuře stávající zástavby i v celé uliční čáře. Stavba přispěla k úplnému odstranění stromů a keřů, které vhodně doplňovaly nárožní dům, a k totální degradaci prvorepublikového nárožního domu a stylu okolní zástavby.
5. Navrhovaná stavba vkládá mezi zástavbu rodinných domů s relativně rozlehlými zahradami cizorodý prvek, realizovaný z nevhodných cizorodých materiálů. Konkrétní přístavby jsou stavby bez zvláštního architektonického ztvárnění s masivním zdívkem a s cizorodým výrazem.
6. Dále namítal, že žalovaný nikterak nezohlednil příslušné hodnocení stavebního úřadu z rozhodnutí ze dne 14. 9. 2011 a nijak se nezabýval námitkami žalobce poukazujícími na rozpor tohoto názoru a nyní vydaného dodatečného povolení dané stavby. Žalovaný pouze zkonstatoval, že stavební úřad věc v novém řízení posoudil jinak. Žalovaný se tedy nijak nezabýval tím, jak je možné, že je nejprve zkonstatována nepřipustnost dané stavby a následně je bez změny záměru či jiných rozhodných skutečností stavba trvale dodatečně povolena. Správnost názoru stavebního úřadu žalovaný věcně neřešil, a to přestože žalobce uvedl řadu skutečností potvrzujících správnost prvně vysloveného názoru stavebního úřadu. S ohledem na uvedené měl žalobce za to, že napadené rozhodnutí je vydáno v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jakož i v rozporu s § 50 odst. 3 a 4 správního řádu.
7. Žalobce měl rovněž za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou dvojinstančnosti správního řízení, neboť prvostupňového rozhodnutí nebylo žalovaným přezkoumáno v mezích odvolacích námitek, jakož i z úřední povinnosti celkově z hlediska zákonnosti a veřejného zájmu.
8. Uzavřel, že samotným stavebním úřadem byl zkonstatován rozpor dodatečně povolované stavby s § 129 odst. 2 písm. a) a c) stavebního zákona, což brání dodatečnému povolení stavby.
9. Závěrem žalobce k aktivní legitimaci k podání žaloby poukázal na zkrácení na svém právu řádného přezkumu zákonnosti rozhodnutí a jeho souladu s požadavky veřejného zájmu a na právu, aby jeho odvolací důvody byly akceptovány nebo bylo řádně a přesvědčivě odůvodněno, proč se tak nestalo. Dále žalobce tvrdil, že byl zkrácen i na právu na příznivé životní prostředí.

III. Vyjádření k podané žalobě a související vyjádření

10. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
11. K námitce, že stavba byla povolena, ačkoliv stavební úřad došel ve svém předchozím rozhodnutí k závěru, že její umístění není z hlediska architektonických a urbanistických

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

vhodné, žalovaný připomenul průběh správního a soudního řízení v projednávaném případě. Dále uvedl, že na základě právního názoru Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 24/2015-24, kterým je vázán a z důvodu zachování dvojinstančnosti správního řízení, žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 12. 2016, č. j. MHMP 2156155/2016, zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 9. 2011, č. j. MCP6 060664/2011, a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání s tím, že při novém projednání věci stavební úřad žádost opětovně posoudí a pokud dojde k závěru, že umístění přístavby jako stavby trvalé (přístavba musí sdílet osud stavby hlavní) je v rozporu s koncepcí rozvoje městské části Praha 6, urbanistickým a architektonickým vzhledem okolních staveb, žádost zamítne. V opačném případě vydá rozhodnutí, kterým stavbu dodatečně povolí jako stavbu trvalou. Stavební úřad následně stavbu dodatečně povolil, v rozhodnutí však neposoudil, zda přístavbu lze povolit jako stavbu trvalou s ohledem na architektonický a urbanistický ráz okolí, resp. učinil tak nedostatečně. Proto žalovaný v napadeném rozhodnutí hodnotil, zda tyto požadavky stavba splňuje a nedostatečné správní uvážení stavebního úřadu sám dotvořil. Žalovaný odůvodnil, že přístavbu s ohledem na architektonický a urbanistický ráz okolí lze povolit jako stavbu trvalou a na toto odůvodnění plně odkázal (viz str. 11 - 15 žalobou napadeného rozhodnutí).

12. K argumentaci žalobce § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. žalovaný uvedl, že soulad dodatečně povolované stavby s požadavky vyhlášky č. 501/2006 Sb. správní orgány neposuzovaly, neboť vyhlášku č. 501/2006 Sb. nebylo možné aplikovat, a to ani subsidiárně. Doplnil, že otázkou pohody bydlení se zabýval v souvislosti s odůvodněním souladu dodatečně povolené stavby s § 4 odst. 1 OTPP (viz str. 15 a str. 31 - 32 napadeného rozhodnutí).
13. K tvrzení žalobce o degradaci exponovaného veřejného prostoru a jeho stávajících hodnot předmětnou změnou stavby (přístavbou) žalovaný uvedl, že přístavba sociálního zázemí pro vinotéku z KB bloků o tl. 20 cm, je jednopodlažní, vyplňuje prostor mezi chodníkem a bytovým domem č. p. X v k. ú. D. a propojuje provozovnu - prodejna vín s ochutnávkou, situovanou v 1. PP domu, s přístavbou zastřešené terasy do zahrady - krytého sezení pro vlastníky domu. Přístavba sociálního zázemí délky cca 2,8 m podél chodníku při komunikaci N. je díky sníženému terénu na dvorku o cca 0,65 m, plně zakryta plným oplocením z KB bloků, které současně tvoří východní stěnu obou přístaveb a má nad úrovní chodníku proměnnou výšku 2,3 m - 2,6 m (svažité terén). Vlastní zastřešení tuto výšku nepřevyšuje, takže se přístavba při hlavním pohledu z ulice vůbec neprojevuje. Stěna přechází dále podél chodníku do oplocení, kdy jeho výška vychází z celkové výšky přístavby sociálního zázemí a je postupně snižována až na 2 m. Uvedené je patrné zejména z výkresu č. 05 Pohled na oplocení, přičemž přístavba sociálního zázemí je „schovaná“ za pravou částí oplocení z ul. N., které je zde ve výšce 2,3 m. Zbudování z části plného oplocení bylo stavebníkem zdůvodněno jako potřeba odhlučnění klidové části zahrady od v současné době velmi frekventované komunikace N., což bylo mimo jiné doloženo akustickou studií, vypracovanou společností Janeček a spol. se závěrem, že realizací navržené akustické bariéry (částečně plného oplocení) namísto stávajícího plotu, lze dosáhnout v chráněném venkovním prostoru objektu významného omezení hluku. Bytový dům č. p. X v k. ú. D. je situován na nároží ulic N. a N., jeho přístavba je orientována do komunikace N. Komunikace N. přerušuje poměrně stejnorodou zástavbu pásu soliterních prvorepublikových vil v území východně od posuzované stavby, tyto jsou ze severu obklopeny řadovými rodinnými domy z prvorepublikové výstavby různé kvality, v současné době značně přestavěnými. Zbývající část ulice N. společně s ulicí K.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

tvoří rámec veřejného prostoru - jakéhosi náměstí, jehož dominantou je nákupní centrum postavené v druhé polovině minulého století. Směrem západním je řadová dvoupodlažní zástavba lemující široký zelený pás parkové úpravy. Komunikace N. je poměrně rušnou silnicí s provozem MHD. Okolní zástavba je z jihu doplněna řadou bytových dvoulétkových domů z poloviny 20. století. Pozemek stavby je situovaný mezi stávající bytovou zástavbou převážně rodinných domů. Vztah k veřejnému prostranství se přístavbou nemění. Celkově lze konstatovat, že okolní zástavba je značně různorodého data vzniku, podlažnosti, architektonického řešení i situování na pozemcích. Přístavba se při hlavním pohledu z ulice vůbec neprojevuje, okolní zástavbu svým vzhledem nenarušuje. Její architektonické ztvárnění (pojetí fasády) - betonové KB bloky - není pro danou lokalitu atypické. Dům č. p. X v k. ú. D. není památkově chráněn, je pouze umístěn v ochranném pásmu pražské památkové rezervace. Dodatečně povolovaná stavba byla proto posuzována závazným stanoviskem odboru památkové péče ze dne 11. 1. 2011, č. j. MHMP 959560/2009/Car, se závěrem, že příprava a provedení navrhovaných prací je z hlediska zájmů památkové péče přípustná bez podmínek.

14. K tvrzenému údajnému rozporu dodatečně povolené stavby s čl. 13 odst. 1 vyhlášky OTHP žalovaný uvedl, že posouzením souladu dodatečně povolené stavby s uvedeným ustanovením se zabýval a odůvodnil jej v napadeném rozhodnutí. Dodatečně povolená stavba respektuje charakter a hodnoty okolní stávající zástavby a s odkazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí měl žalovaný za to, že je zcela v souladu s čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky OTHP.
15. K tvrzení žalobce, že žalovaný se nijak nezabýval tím, jak je možné, že je nejprve zkonstatována nepřipustnost dané stavby a následně je stavba trvale dodatečně povolena, žalovaný uvedl, že neměl co řešit. Předchozí rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení předmětné stavby bylo nejprve změněno a následně, po soudním přezkumu, zrušeno. Ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 5. 12. 2016, č. j. MHMP 2156155/2016, žalovaný mj. uvedl, že v předchozím změnovém rozhodnutí (ze dne 14. 5. 2012, č. j. S-MHMP 1108466/2011/OST/Hn, Ja) vypustil podmínku č. 5, týkající se dočasnosti přístavby sociálního zázemí, neboť změna stávající trvalé stavby nemůže být povolena jako dočasná. Při novém projednání věci stavební úřad jako správní orgán první instance vázán právním názorem nadřízeného správního orgánu (a také Nejvyššího správního soudu) v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že „*V novém projednání věci ... vycházel z pokynů odvolacího správního orgánu*“ uvedených ve zrušujícím rozhodnutí žalovaného, které současně „*upozornilo na nedostatky, které byly stavebním úřadem v dále vedeném řízení odstraněny*“. Z vydaného rozhodnutí stavebního úřadu, kterým byla stavba dodatečně povolena, je zřejmé, že stavební úřad při novém projednání věci dospěl k závěru, že předmětná stavba není v rozporu s koncepcí rozvoje městské části Praha 6, urbanistickým a architektonickým vzhledem okolních staveb a řídil se právním názorem žalovaného, když tuto povolil jako stavbu trvalou. Rozhodnutí stavebního úřadu tak bylo vydáno v souladu s podanou žádostí a s právním názorem nadřízeného správního orgánu. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí při odůvodnění příslušných odvolacích námitek uvedl úvahy, z nichž je seznatelné, na základě čeho posoudil, že stavba splňuje zákonné podmínky pro její dodatečné povolení, poukázal na genezi věci, která předcházela vydání prvoinstančního správního rozhodnutí i rozhodnutí o odvolání a k námitce žalobce, že se stavební úřad odchyluje od svého předchozího závěru ohledně dodatečného povolení stavby jako stavby trvalé bez vypořádání s tímto vlastním názorem, se vyjádřil na str. 28 -

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

29 napadeného rozhodnutí. Tvrzení o porušení § 68 odst. 3 správního řádu či § 50 odst. 3 a 4 správního řádu tak nemá oporu ve správním spise.

16. K tvrzení žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zásadou dvojinstančnosti správního řízení, neboť prvostupňové rozhodnutí nebylo přezkoumáno v mezích odvolacích námitek, jakož ani z úřední povinnosti celkově z hlediska zákonnosti a veřejného zájmu, žalovaný sdělil, že toto tvrzení je nepravdivé. Žalovaný vypořádal každou odvolací námitku a řádně ji odůvodnil. Žalobce navíc neuvádí, která z jím uplatněných odvolacích námitek údajně nebyla přezkoumána.
17. K tvrzení žalobce, že „*samotným stavebním úřadem byl zkonstatován rozpor povolené stavby s § 129 odst. 2 písm. a) a c) stavebního zákona, což brání dodatečnému povolení stavby*“, žalovaný uvedl, že v odvolacím řízení posuzoval rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 12. 2018, č. j. MCP6 267731/2018. V něm stavební úřad rozpor dodatečně povolené stavby s ustanovením § 129 odst. 2 písm. a) a c) stavebního zákona nekonstatoval. Že tak učinil v předchozím rozhodnutí, které nebylo předmětem přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí, je irelevantní.
18. Žalovaný měl za to, že v žalobou napadeném rozhodnutí, jakož i v rozhodnutí stavebního úřadu je soulad stavby s právními předpisy dostatečně a přesvědčivě odůvodněn. V čem měl být porušen § 8 odst. 2 (správně § 89 odst. 2) a § 50 odst. 3 správního řádu, není dle žalovaného zřejmé. Žalobce své tvrzení ničím neodůvodnil. Žalovaný žalobou napadené rozhodnutí řádně odůvodnil, uvedl v něm úvahy, kterými se řídil a vypořádal veškeré námitky žalobce. Tvrzení o porušení § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu tak nemá oporu ve správním spise.
19. K tvrzení vztahujícímu se k aktivní legitimaci žalobce žalovaný připomenul, že žalobce mohl být s ohledem na § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) vydáním napadeného rozhodnutí dotčen jedině na právech, která souvisejí s ochranou přírody a krajiny a týkají se krajinného rázu, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, a který je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu, kde zásahy do krajinného rázu, zejména umísťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině. Přípustné ze strany žalobce byly tudíž jen takové námitky, které se týkají ochrany přírody a krajiny, a to jak v řízení před správním orgánem první instance, tak v řízení odvolacím (viz rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2010, čj. 7 As 2/2009 - 80, jenž se vztahuje na postup správních orgánů obou stupňů). Tyto námitky žalovaný odpovídajícím způsobem vypořádal. Tvrzení žalobce o zkrácení na jeho právech z důvodu nevypořádání se žalovaného s odvolacími námitkami žalobce, je tak dle žalovaného účelové, stejně tak, jako tvrzení, že byl zkrácen na právu na příznivé životní prostředí, když žalobce v žádné z odvolacích námitek veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny nehájí.
20. Uzavřel, že dodatečně povolená stavba odpovídá požadavkům na zdravé životní prostředí, nezhoršuje jeho kvalitu ani hodnotu území, neboť mj. není zdrojem nadměrných exhalací a hluku. K dodatečně povolené stavbě bylo doloženo souhlasné závazné stanovisko příslušného orgánu dotčeného z hlediska ochrany přírody, Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí (dále jen „MHMP OCP“) ze dne 14. 4. 2010, č. j. S-MHMP-0306885/2010/1/OOP/Vl, který stavbu posoudil právě z hlediska ochrany přírody a

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

krajiny a konstatoval, že jejím umístěním a povolením nemůže být snížen či změněn krajinný ráz, že stavba je jedním ze standardních prvků mozaiky území, aktivita s ohledem na současný stav území nemůže snížit estetické či přírodní hodnoty místa a zájem chráněný v dané věci není dotčen. K tomu lze doplnit, že stavba je situována do zastavěného území, které je součástí urbánní krajiny velkoměsta, jejím dodatečným povolením nemohou být dotčeny žádné charakteristické přírodní, kulturní či historické struktury, mj. vzhledem k tomu, že stavba respektuje stávající výškovou hladinu, hmotové a prostorové uspořádání v území, nevybočuje ze standardních prvků mozaiky tvořené stávajícími stavbami, neuplatňuje se v žádných významných panoramatech a je provedena s ohledem na zákonná kritéria krajinného rázu, chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny

21. Osoba zúčastněná na řízení, tj. stavebník, s podanou žalobou nesouhlasila a plně se ztotožnila s vyjádřením žalovaného. Tvrdila, že žaloba nemá věcný základ. Dále měla za to, že žalobce podal odvolání opožděně, když žalobce blanketní odvolání doplnil po uplynutí lhůty stanové ve výzvě ze dne 30. 4. 2019, č. j. MCP6 160822/2019.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
23. Soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť účastníci řízení nevyjádřili s takovým projednáním věci nesouhlas (viz § 51 odst. 1 s. ř. s.).
24. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 4 odst. 1 OTPP při umístování staveb a jejich začleňování do území musí být respektována omezení vyplývající z právních předpisů chránících veřejné zájmy a předpokládaný rozvoj území, vyjádřený v územně plánovací dokumentaci, popřípadě v územně plánovacích podkladech. Umístění staveb a míra zastavění pozemku musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí. Umístěním stavby a jejím následným provozem nesmí být nad přípustnou míru obtěžováno okolí, zejména v obytném prostředí a ohrožována bezpečnost a plynulost provozu na přilehlých pozemních komunikacích a na dráhách.
 - Podle § 13 odst. 1 OTPP architektonické ztvárnění, dispoziční, konstrukční a materiálové řešení staveb musí být v souladu s jejich významem a umístěním a s požadavky na jejich užívání a životnost. U staveb umístovaných do prostředí již existující zástavby musí urbanistické a architektonické řešení vhodným způsobem reagovat na charakter a strukturu této zástavby.
 - Podle § 50 odst. 3 správního řádu správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
 - Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.

- Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

25. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

26. Předně se soud zabýval otázkou, zda žalovaný respektoval názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 24/2015-24. V uvedeném rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že je v dalším řízení nutno posoudit, zda je předmětnou stavbu možné dodatečně povolit s ohledem na architektonický a urbanistický ráz okolní zástavby bez omezení, tj. jako stavbu trvalou. K uvedené otázce z napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný považoval posouzení souladu předmětné stavby s urbanistickým a architektonickým charakterem prostředí provedené stavebním úřadem za nedostatečné, když nebyl posouzen vzhled stavby v kontextu okolní zástavby. Z uvedeného důvodu žalovaný v napadeném rozhodnutí doplnil úvahy stavebního úřadu (viz str. 11 až 15 napadeného rozhodnutí).
27. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nejprve zabýval urbanistickým uspořádáním daného území, když konstatoval, že je jasně dané. Jedná se o pozemek situovaný mezi stávající bytovou zástavbou převážně rodinných domů. Vztah k veřejnému prostranství se přístavbou nemění. Stávající bytovým dům je situován na nárožní ulici na H. a N., jeho přístavba je orientována do komunikace N. Komunikace N. přerušuje poměrně stejnorodou zástavbu pásu solitérních prvorepublikových vil v území východně od posuzované stavby, tyto jsou ze severu obklopeny řadovými rodinnými domy z prvorepublikové výstavby různé kvality, v současné době značně přestavěnými. Zbývající ulice N. společně s ulicí K. tvoří rámec veřejného prostranství, jakéhosi náměstí, jehož dominantou je nákupní centrum postavené v druhé polovině 20. století. Směrem západním je řadová dvoupodlažní zástavba lemující široký zelený pás parkové úpravy. Komunikace N. je poměrně rušnou silnicí s provozem MHD. Okolní zástavba je z jihu doplněna řadou bytových dvouletkových domů z poloviny 20. století. Žalovaný shrnul, že okolní zástavba je značně různorodého data vzniku, podlažnosti, architektonického řešení i situování na pozemcích, v dané části ulice N. je volná stavební čára. Navrhovaná přístavba díky svému umístění nepřekračuje volně odvozenou stavební čáru a nijak zásadně se neprojevuje v uliční frontě, zcela zachovává místní, historické a urbanistické schéma, nijak nepřekračuje existující výškovou hladinu zástavby a dodržuje stanovené uliční rozvržení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

28. Následně se žalovaný zabýval předmětnou dodatečně povolovanou stavbou, když zejména poukázal na skutečnost, že přístavba sociálního zázemí je plně zakryta plným oplocením z KB bloků, které současně tvoří východní stěnu obou přístaveb a má nad úrovní chodníku proměnnou výšku 2,3 m až 2,6 m (svažitý terén). Vlastní zastřešení tuto výšku nepřevyšuje, takže se přístavba při hlavním pohledu z ulice vůbec neprojevuje. Stěna přechází dále podél chodníku do oplocení, kdy jeho výška vychází z celkové výšky přístavby sociálního zázemí a je postupně snižována až na 2 m. Architektonické ztvárnění – pojetí fasády – betonové KB bloky není pro danou lokalitu atypické. Z hlediska územního rozvoje tak dospěl žalovaný k závěru o akceptovatelnosti záměru.
29. Dále žalovaný poukázal v napadeném rozhodnutí na skutečnost, že na dotčeném pozemku je dominantní stávající stavba, objekt pro bydlení, která navazuje na další stávající zástavu. Dodatečně povolovaná stavba svým vzhledem uspořádáním i hmotnými poměry tak není žádným extrémním netypickým řešením. Uzavřel, že dodatečně povolovaná stavba odpovídá požadavkům urbanistického řešení, díky svému umístění nepřekračuje volně odvozenou stavební čáru a nijak zásadně se neprojevuje v uliční frontě, zcela zachovává místní historické a urbanistické schéma, nijak nepřekračuje existující výškovou hladinu zástavby a dodržuje stanovené uliční rozvržení.
30. Žalovaný shrnul, že v daném území není architektonický ráz jednotný a charakteristický výslovně pro dané území, nevyznačuje se pouze určitým typem architektonicky hodnotné výstavby, jejíž jednotu či architektonický styl lokality, by dodatečně povolovaná stavba neúnosně narušila. Charakter lokality umožňuje stavbu do této lokality začlenit.
31. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žalovaný dostal povinnosti uložené mu rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 24/2015-24, když v napadeném rozhodnutí posoudil dodatečně povolovanou stavbu v kontextu okolní zástavby, respektive s ohledem na architektonický a urbanistický ráz okolní zástavby.
32. K opakující se námitce žalobce spočívající v poukazu na rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 9. 2011, č. j. MCP6 060664/2011, konkrétně na konstatování stavebního úřadu, že „z architektonického i urbanistického hlediska není vhodné objekt sociálního zázemí, vzhledem k jeho umístění při hranici s veřejnou komunikací a zejména ke způsobu užívání, zakonzervovat v místě jako stavbu trvalou“, soud předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 24/2015-24. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud shledal rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 9. 2011, č. j. MCP6 060664/2011, v otázce souladu dodatečně povolované stavby s architektonickým a urbanistickým rázem okolní zástavby za rozporné, když na jedné straně stavební úřad nevyslovil, že by stavba odporovala vyhlášce OTTP a k námitce žalobce prohlásil, že podmínky vyplývající z této vyhlášky splňuje, zároveň však stavební úřad konstatoval, že objekt sociálního zázemí není vhodné zakonzervovat v místě trvale. Právě tyto rozpory ve spojení s nedostatečným odůvodněním souladu dodatečně povolované stavby s ohledem na architektonický a urbanistický ráz okolní zástavby v rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2012, č. j. S-MHMP 1108466/2011/OST/Hn, Ja, byly důvodem zrušení tohoto rozhodnutí ze strany Nejvyššího správního soudu a následně i rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 9. 2011, č. j. MCP6 060664/2011, ze strany žalovaného. Dále soud poukazuje na obecnost, a tudíž nepřezkoumatelnost žalobcem vytýkaného konstatování stavebního úřadu, když z tohoto konstatování (stejně jako z odůvodnění rozhodnutí ze dne 14. 9. 2011, č. j. MCP6 060664/2011) nelze zjistit, na základě jakých skutečností a důvodů a jakou úvahou stavební úřad k tomuto tvrzení dospěl. S ohledem na skutečnost,

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

že žalobcem vytýkané konstatování stavebního úřadu se nacházelo v rozporném rozhodnutí stavebního úřadu, přičemž rozpornost tvrzení se dotýkala žalobcem poukazovaného tvrzení stavebního úřadu, a dále protože toto rozhodnutí stavebního úřadu ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 5. 2012, č. j. S-MHMP 1108466/2011/OST/Hn, Ja, odpovídajícím způsobem neodůvodňovalo předmětnou otázku, tj. zda je možno dodatečně povolovanou stavbu trvale povolit s ohledem na architektonický a urbanistický ráz okolní zástavby, přičemž obě tato rozhodnutí byla zrušena, považuje soud žalobcem vytýkané obecné konstatování z rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 9. 2011, č. j. MCP6 060664/2011, za irrelevantní. Je zcela logické, že při odstraňování vady správního rozhodnutí, která spočívá v rozpornosti tvrzení připouštějící dvě alternativy, správnímu orgánu nezbude, než přiklonit se právě k jedné z uvedených alternativ a tuto alternativu odpovídajícím způsobem odůvodnit, což se stalo i v projednávaném případě.

33. Tvrzení žalobce, podle kterého se dodatečně povolovaná stavba vzhledem ke své výšce, zvolené architektuře, umístění na pozemku, způsobu využití, použitým materiálům i hmotě vymyká charakteru a struktuře okolní zástavby, neshledal soud důvodné. K uvedené námitce soud poukazuje na skutečnost, že v napadeném rozhodnutí žalovaný v návaznosti na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 24/2015-24, řádně odůvodnil na základě jakých konkrétních skutečností a jakou úvahou dospěl k závěru, že dodatečně povolovaná stavba je v souladu s architektonickým a urbanistickým rázem okolní zástavby. V rámci této úvahy žalovaný nejprve posoudil charakter okolní zástavby, následně se zabýval popisem dodatečně povolované stavby a poté přistoupil k vlastnímu posouzení předmětného stavebního záměru. Žalobce, byť s celkovým závěrem žalovaného nesouhlasí, jednotlivá dílčí tvrzení žalovaného nerozporuje, když na závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí nikterak nereaguje. Nadto žalobce vznáší toliko obecné námitky bez ohledu na obsah a důvody napadeného rozhodnutí, které nejsou podloženy odpovídajícími důkazy. Za uvedené situace soudu nezbylo než námitky žalobce vypořádat obecně tak, jak byly žalobcem uplatněny, a to zejména s ohledem na závěry uvedené žalovaným v napadeném rozhodnutí, neboť tyto nejsou žalobcem zpochybněny.
34. K námitce žalobce rozporující výšku, zvolenou architekturu, umístění na pozemku, způsob využití a použitý materiál dodatečně povolované stavby soud uvádí, že žalobce v podané žalobě neuvedl, na základě jakých skutečností a důvodů dospěl k závěru, že tyto skutečnosti, ať už samy o sobě nebo ve vzájemném spojení mají za následek, že se dodatečně povolovaná stavby vymyká charakteru a struktuře okolní zástavby (např. proč výška nebo architektura dodatečně povolované stavby není v souladu s okolní zástavbou). Není tak zřejmé, jaké skutečnosti žalobce k uvedenému závěru vedly a na základě jakých konkrétních skutečností povolovanou stavbu považuje za vymykající se okolní zástavbě.
35. Naproti tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí na základě konkrétního popisu okolní zástavby, proti kterému žalobce neměl žádných výtek, dospěl k závěru, že v dané části není architektonický ráz jednotný a charakteristický, kdy předmětná zástavba je značně různorodého data, podlažnosti, architektonického řešení, i situování, přičemž v dané části ulice N. je volná stavební čára. Ani tento závěr žalobce nerozporoval. Následně žalovaný dospěl k závěru, že dodatečně povolovanou stavbu lze do předmětné zástavby začlenit. Umístění dodatečně povolované stavby žalovaný považoval za možné zejména s ohledem na skutečnost, že dodatečně povolovanou stavbou není překročena volně odvozená stavební čára a tato stavba se zásadně neprojeví v uliční frontě, když přístavba sociálního

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

zařízení je plně zakryta zbudováním oplocení. Dodatečně povolovaná stavba nepřekračuje existující výškovou hladinu zástavby a dodržuje stanovené uliční rozvržení. Rovněž tyto závěry žalobce nerozporoval. Závěry žalovaného pak mají oporu v žalovaném předloženém spisovém materiálu (viz zejména projektová dokumentace, výkres č. 5 Pohled na oplocení). Soud se pak s uvedeným závěrem ztotožňuje, a to s ohledem na jeho ucelenost a bezrozpornost.

36. K použitému materiálu oplocení dodatečně povolované stavby z napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný na základě zcela konkrétního popisu plotů v dané části (viz strana 21 napadeného rozhodnutí druhý odstavec) dospěl k závěru, že je použito několik typů oplocení. V daném místě se tak nenachází jednotný ráz oplocení. K použitému materiálu pak žalovaný výslovně poukázal na skutečnost, že KB bloky, jsou použity jako podezdívka a sloupky rovněž u oplocení domu č. p. X (ul. N.), u domu č. p. X (ul. K. 8), v ulici N. jsou vjezdová vrata a branky provedeny z tahokovu. Použitý materiál, respektive způsob provedení dodatečně povolované stavby tak dle náhledu soudu nelze považovat v dané lokalitě za neobvyklý. Z jakého důvodu žalobce dospěl k závěru opačnému, tj. o vymykání se dodatečně povolované stavby ze sousedních staveb, není z žaloby zřejmé. K plnému oplocení dodatečně povolované stavby pak žalovaný navíc připomenul blízkost frekventované ulice a snahu stavitele o odhlučnění pozemku, která byla podložena akustickou studií. S ohledem na shora uvedené nelze přisvědčit žalobci, že by se provedení stavby nebo použitý materiál vymykaly charakteru a struktuře okolní zástavby.
37. Pokud jde o míru využitelnosti pozemku, která dle žalobce neodpovídá okolním domům, a způsob využití, soud odkazuje na skutečnost, že podle územního plánu se dodatečně povolovaná stavba nachází v území OB – čistě obytné, které připouští umístění obchodního zařízení s celkovou plochou nepřevyšující 300 m² prodejní plochy. S ohledem na skutečnost, že součástí dodatečně povolované stavby je sociální zařízení pro stávající prodejnu vína, dále terasa a oplocení pozemku, neshledal soud rozpor mezi způsobem využití dodatečně povolované stavby a územním plánem. K míře využitelnosti pozemku soud připomíná závěr žalovaného, že na předmětný pozemek se nevztahuje požadavek zastavěnosti plochy pozemku (30 %) daný čl. 50 odst. 12 písm. a) OTTP, a dále že pro daný pozemek není v územním plánu stanovena míra využitelnosti území s tím, že provedení přístavby je možné. Ani tyto výtky tak nelze považovat za oprávněné.
38. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem soud námitkám žalobce o nerespektování urbanistického a architektonického rázu okolní zástavby nepřisvědčil. Soud má ve shodě se žalovaným za to, že dodatečně povolovaná stavba není v rozporu s čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky OTTP. Pro úplnost soud doplňuje, že námitka žalobce spočívající v rozporu dodatečně povolované stavby s čl. 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. není relevantní, neboť uvedená vyhláška se na dodatečně povolovanou stavbu, respektive území hlavního města Prahy nevztahuje (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 8 As 69/2017-62).
39. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, podle které je napadené rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu. Rovněž v tomto případě žalobce neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti žalobce k uvedenému závěru vedly, když zejména nesdělil, k jakým skutečnostem nebylo ze strany správního orgánu přihlédnuto, jaká tvrzení účastníků byla opomenuta, jaké rozhodné okolnosti nebyly zjištěny, případně jaká závazná stanoviska nebyla respektována. I v tomto případě soudu nezbylo než žalobní námitku přezkoumat toliko v obecné rovině tak, jak byla žalobcem uplatněna v podané žalobě, když soud není

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

oprávněn na námitky žalobce jakkoliv usuzovat nebo je dovozovat. Soud žalobcem vytýkané porušení správního řádu neshledal, když má za to, že správní orgány v projednávaném případě odpovídajícím způsobem odůvodnily vydání dodatečného povolení na předmětnou stavbu, přičemž zjistily všechny rozhodné skutečnosti a respektovaly odpovídající stanoviska dotčených orgánů. Úvahu správních orgánů v tomto směru považuje soud za ucelenou, logickou, bezrozpornou a plně v souladu s příslušnými právními předpisy. Z napadeného rozhodnutí pak rovněž vyplývá, jakým způsobem byly vypořádány námitky žalobce.

40. Konstatování soudu o obecnosti formulované námitky a tedy nemožnosti bližšího přezkumu soudu žalobcem uplatněné námitky je nutno vztáhnout i na tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou dvojinstančnosti. Z žalobcem formulované námitky nelze nikterak dovodit, jaká tvrzení žalobce nebyla žalovaným vypořádána, případně k jakým skutečnostem měl žalovaný přihlédnout z úřední povinnosti a neučinil tak. Dle náhledu soudu žalovaný přezkoumal rozhodnutí stavebního úřadu plně v intencích § 89 odst. 2 správního řádu, když zejména odpovídajícím způsobem vypořádal námitky žalobce uplatněné v podaném odvolání.
41. Tvrzení žalobce, že stavební úřad konstatoval rozpor dodatečně povolované stavby s § 129 odst. 2 písm. a) a c) stavebního zákona, nemá oporu v prvostupňovém rozhodnutí stavebního úřadu, když je zde výslovně uvedeno, že rozhodnutí je vydáno podle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona. Uvedené konstatování se nachází v rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 9. 2011, č. j. MCP6 060664/2011. Toto rozhodnutí však bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 12. 2016, č. j. MHMP 2156155/2016, zrušeno (viz výše). Vzhledem ke zrušení rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 9. 2011, č. j. MCP6 060664/2011, nelze v projednávané věci přihlížet k jakémukoliv závěru stavebního úřadu v tomto rozhodnutí uvedeném.
42. K tvrzení žalobce o poklesu návštěvnosti vinotéky, případně o tom, kdo tuto vinotéku navštěvuje, považuje soud za zcela irrelevantní, neboť se nevztahuje k předmětu projednávaného případu, tj. k dodatečnému povolení předmětné stavby. Navíc toto tvrzení není podloženo žádnými důkazy, a je tak ryze spekulativní.
43. K tvrzení stavebníka, že podané odvolání bylo opožděné, soud uvádí, že ze správního spisu předloženého žalovaným zjistil, že žalobce podal ve stanovené lhůtě blanketní odvolání (prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 15. 12. 2018, přičemž žalobce podal blanketní odvolání dne 31. 1. 2018). Toto blanketní odvolání žalobce skutečně doplnil po lhůtě stanovené ve výzvě stavebního úřadu ze dne 15. 3. 2019, č. j. MCP6 106867/2019. Nicméně lhůta, kterou správní orgány poskytnou účastníku řízení k odstranění vad podání podle § 37 odst. 3 správního řádu, má pořádkový charakter. Jejím marným uplynutím nezaniká právo účastníka řízení požadovaný úkon učinit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 9 As 105/2017-54). S ohledem na výše uvedené žalovaný nepochybil, když v rámci napadeného rozhodnutí vypořádal i námitky, které žalobce uplatnil po uplynutí stanovené lhůty.
44. Nad shora uvedené soud uvádí, že za zásadní po posouzení aktivní legitimace žalobce považuje jednak skutečnost, že žalobce byl účastníkem řízení ve věci žádosti stavebníka o dodatečné stavební povolení, a dále charakter žalobce jako spolku, jehož základním cílem je dle stanov ochrana přírody a krajiny. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-295, a rozsudek ze dne 16. 1. 2018,

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

č. j. 2 As 328/2016-96) pak vyplývá, že spolkům přísluší oprávnění namítat procesněprávní pochybení správních orgánů ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s.

45. Pokud jde o oprávnění žalobce podat žalobu podle § 65 odst. 1 s. ř. s., respektive oprávnění vznášet hmotněprávní námitky, pak v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-295, Nejvyšší správní soudu tuto možnost připustil za předpokladu, že byla napadeným rozhodnutím dotčena hmotněprávní sféra žalobce. Z hlediska možného dotčení na hmotných právech je přitom rozhodující existence dostatečně silného vztahu k lokalitě, v níž má být realizován předmětný zájem, přičemž svůj význam má i delší časové působení spolku. Žalobce dle spolkového rejstříku vznikl dne 22. 11. 2002, do spolkového rejstříku pak byl zapsán ke dni 1. 1. 2014. Žalobce má sídlo na území hlavního města Prahy ve vzdálenosti cca 1 km od dodatečně povolené stavby, a jak soud uvedl již výše, jedním z jeho hlavních cílů je ochrana přírody a krajiny, a to právě v dotčeném území na Praze 6. S ohledem na uvedené má soud za to, že žalobce je zavedeným spolkem, který má k dotčené lokalitě dostatečně silný vztah. Žalobce je tak aktivně legitimován podle § 65 odst. 1 s. ř. s.
46. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2018, č. j. 2 As 328/2016-96, spolkům, jakožto účastníkům správního řízení na základě § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., přísluší před správními soudy vznášet pouze ty námitky, které se týkají ochrany přírody a krajiny. „*To znamená ochrany jedné ze složek životního prostředí vymezených v § 2 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. (tj. volně žijící živočichové, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, ekologické systémy a krajinné celky, jakož i vzhled a přístupnost krajiny) či týkající se jednoho z prostředků, jimiž je ochrana přírody a krajiny zajišťována (§ 2 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny)*“ [zvýraznění provedl zdejší soud].
47. Soud má v projednávaném případě za to, že z hlediska uplatněných žalobních bodů žalobce nepřekročil rámec aktivní legitimace. Podstatná část jeho námitek měla procenit charakter (viz námitka porušení § 50 odst. 3 a 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu), a tyto žalobce byl oprávněn uplatnit (viz výše). Hmotněprávní námitky se pak týkaly umístění dodatečně povolené stavby a jejího souladu s OÚTPP a územním plánem. Tyto námitky pak soud považuje za přípustné, neboť ochrana přírody a krajiny je zajišťována mj. právě prostřednictvím územního plánu a OÚTPP. Přípustnost uplatnění námitek žalobce spočívající v umístění dodatečně povolené stavby s ohledem na urbanistický a architektonický charakter okolní zástavby pak vyplývá rovněž i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 24/2015-24.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

48. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
49. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.
50. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 27. října 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.